

B2-páholy

Egy ember ült a világ peremén háromlábú kis borbélyszéken, és a naplementéket bámulta. Mögötte a kihalt város embertelen csendje. Mindig ugyanazon a széken, ugyanazokat a naplementéket. Nem unta ezt, de nem is élvezte a nézést. Bámulta a naplementéket, mert már csak azok maradtak számára, és nem tudhatta pontosan, meddig maradnak meg még neki.

Története egyszerű volt, és valójában érdektelen. Régen kezdődött, és már a vége felé közeleg. Minden a kakasok miatt történt. És minden szigorúan a törvények mentén haladt. Emiatt nyugodt volt, és valójában elégedett is. Így kellett történnie, mert nem történhetett volna semmi másképpen. Az életre törvényes garanciák vannak az egyén életfeltételeinek biztosítására a társadalomban.

Hajnalonta kakaskukorékolásra ébredt. Nagy házban lakott, ablaka éppen az elhanyagolt kis kertre nyílt, amelyet a gazda élete és vére által sem engedett át az urbanizáció logikus terjeszkedésének. A telek így vagyont ért, mert legalább két, ég felé kapaszkodó társasházat építhettek volna rajta. A nagy, útra néző felé meghúzódó kicsiny házacska legfeljebb egy alapos buldózerezést.

Tizenhét kakasa volt öregedő tulajdonosának. Azok hajnalonta kukorékoltak, és az embert felverték álmából. Egy alkalommal, álmisságát legyőzve, beadványt írt a hatóságoknak, melyben panaszt tett. Pár nap múlva a kakasok eltűntek a kertből. De a csirkék még károgtak, a kacsák még hápogtak, a pulyka krúgatott, a disznó büdösen rőfögött, a görög teknős páncélja bántóan odakoppant a kövekhez, amikor néha helyet változtatott. Akkor egy újabb beadványt szerkesztett, melynek folyamányaképpen pár napra rá eltűntek a csirkék, a kacsák, a pulyka, a disznó a büdösségével, és a görög teknőc is.

A vén gazda árván hordta ki reggelente az ételmaradékot a társaikat kereső kutyáknak, szórta a búzamazogokat a galambdúc elé. Az ember akkor rájött, hogy zavarja a kutyaugatás és a galambbúgás, ráadásul utóbbiak leszarják tetőtéri ablakait. Szerkesztett ismét egy beadványt, és pár nap múlva eltűntek a kertből a kutyák és a galambok.

Csönd lett, végtelen és boldog csend.

Az öregember nem jött ki többé a kertbe, az is lehet, hogy meghalt, de ez már nem tartozott az emberre. Üldögélt a teraszán, és mert hozzászokott a korai keléshez, a napfelkeltéket bámulta.

De a vadon élő madarakkal nem számolt. Hajnalonta azok is megébredtek, a rigók fütyültek, a vadgalambok burukkoltak, minden madár a maga egyszerű módján és hangján szólalt meg. Szerkesztett egy röpke beadványt, és pár nap sem telt belé, eltűntek terasza környékéről a madarak.

Az édeni csöndet már csak a lovak patáinak csattogása zavarta a kövezeten, amelyek a turisták éjszakai kocsikáztatását követően tartottak haza, külvárosi garázsaikba. Szerkesztett tehát egy újabb beadványt, és a paták csattogása hamarosan eltűnt a hajnalaiból.

De ébredtek a villamosok, csöngettek, csikorogtak, a buszok meg brummogtak és füstöltek. Szerkesztett egy újabb beadványt, és utcáról eltűntek a villamosok és a buszok.

Ekkor arra lett figyelmes, hogy az alsó, nagyot halló szomszédja ezerrel hallgatja a rádióban a híreket felébredése után. A felső szomszéd pedig mindig kora reggel tusol harsogó vízzáporban munkába indulás előtt. Még a szappanozás sikamlós surrogását

is hallani vélte. A többi szomszéd-zajlásról már nem is beszélve. Szerkesztett tehát egy újabb beadványt, és eltűntek a szomszédjai.

De az utcán még jártak az emberek, akik örömteli kacagással üdvözölték egymást és számoltak be a velük történekről. Immár némi türelmetlenséggel a szívében szerkesztett egy újabb beadványt, és pár napra rá eltűntek az utcáról az emberek. Ám ezzel még nem volt megoldva az élete. Távolról elhallatszott hozzá a tömeg fenyegető morgása. Szerkesztett tehát egy újabb beadványt, és városából eltűntek az emberek.

A tudat azonban, hogy máshonnan, a szomszéd városokból, de akár a nagyvilágból is, bárholnan visszatérhetnek, nem hagyta nyugodni. Szerkesztett tehát egy beadványt, és nem kellett sokáig várnia arra, hogy a világból eltűnjenek az emberek.

Boldognak érezte magát. De a hajnal szokatlan és együgyű derűjével zavarta, a dél pedig azzal, hogy elvesztek a világból az árnyak, ráadásul akkor harangoztak a már régen programozott szerkezetekkel irányított harangok. Szerkesztett még egy beadványt, és a világból eltűntek a hajnalok és a délek. Maradtak a naplementék. Azokat nézte háromlábú suszterszékén ülve a kihalt város peremén az embertelen csöndben.

Boldognak érezte magát, teljesnek az életét. Akkor sem engedte magához közel a magányt, amikor egy vörös alkonyatban leemelve rózsájáról az üvegbúrárt, rózsáját elpusztulva találta a cserép földjére omolva. Kicsit érzékenyült ettől, de csak annyira, amennyire feltétlenül muszáj volt. Ösztönösen megérezte, bár tudása erről nem lehetett, hogy a rózsák akkor hálnak meg, amikor az ember már nem érti meg a beszédjüket. Nem érezte hibásnak magát benne.

Zalán Tibor

Suhai Pál (1945) – költő, tanár, Budapest

Szabó Palócz Attila (1971) – író, költő, újságíró, Budapest

Szakolczay Lajos (1941) – irodalom- és művészettörténész, kritikus, Budapest

Szalai Lajos (1947) – nyelvész, műfordító, Budapest

Száraz Miklós György (1958) – író, Budapest

Szénási Ferenc (1946) – műfordító, irodalomtörténész, Budapest

Szkok Iván (1944) – festőművész, szobrász, Budapest

Szörényi László (1945) – irodalomtörténész, kritikus, Budapest

Tallér Edina (1971) – író, újságíró, Budapest

Toót-Holló Tamás (1966) – író, szerkesztő, Budapest

Tóth Sándor (1939) – író, költő, újságíró, Budapest

Triceps (Lantos László) (1955) – éhezőművész, színházi rendező, performer, Budapest/Szabadka (Szerbia)

Ürmös Attila (1969) – író, költő, Budapest

Vörös István (1964) – költő, író, irodalomtörténész, Budapest

Wehner Tibor (1948) – író, művészettörténész, Budapest

Zalán Tibor (1954) – költő, író, drámaíró, Budapest

Zsávolya Zoltán (1968) – író, irodalmár, Budapest